

L. Tuxen: Forarbejde til »Arkonas Indtagelse af Valdemar den Store og Absalon 1169« paa Frederiksborg. 1894.

og derfor er han stadig ung og bærer sit Hoved saa rank og høit, som da han var 20 Aar.

Nu kan han see tilbage paa en stor Gerning. Ene af alle danske Malere er han blevet søgt i Udlandet, og med sine store Evner og en sjælden Energi har han løst de store vanskelige Opgaver, som ere blevne forelagte ham — Arbejder, som ikke alene krævede den betydelige Kunstner, men ogsaa fordrede en klog og elskværdig Mand, der kunde omgaas de vistnok ikke lette Modeller. Mange gode Ønsker gaar idag de mange Mile over til Kalifornien til ham og hans elskværdige Hustru.

Erik Henningsen.

Fra Maleren Professor JULIUS PAULSEN:

Mange skønne Gaver har Din Fe Dig bragt: Malerøje, Ildhu, Fremfærd uforsagt. Dog for mig det Venskab som det bedste staar, Du har haaret mod os gennem mange Aar.

Jul. Paulsen.

Fra Maleren WILLIAM STUHR:

TUXEN PAA SKAGEN:

Efter Alderen at dømmе, tænker man sig Tuxen som en af de sidste paa Skansen, fra de stores Tid heroppe, — men i Virkeligheden er han endnu én af de første, naar det gælder Arbejdet.

Hvem maler Solskin paa Stranden, Havet i Storm eller Festen i Sommernatten ved Baal og Lamper?

Hvem traver forrest i Jægerflokken, naar Jagten gaar i Skagens Klitter? —

Hvem laver Gilde i sin Gaard, naar Dyret omsider er skudt? — og hvem rejser paa Kunstens Vegne til fremmede Steder og fortæller begejstret bagefter os andre derom?

Tuxen — Tuxen — Tuxen.

Kunsten og Naturen har i ham fundet en saa ivrig Tjener og Tilbeder, at de som Løn har skænket ham, saa synes det, evig Ungdom.

Alle Farverne paa Din Palet, hylder i Dagens Mester, fordi Du forvandlede dem fra en kedelig Klat til et Solblink paa Bølgens Top eller en Fold i Kejsrerindens Kjole.

Will. Stuhr.

Fra Maleren, Professor V. IRMINGER har vi modtaget nedenstaaende Sang, der var tænkt sunget ved en Festlighed paa Professor Tuxens 70 Aars Fødselsdag. En saadan Fest er imidlertid ikke kommet i Stand, idet Professoren og hans Frue er rejst til Kalifornien. (Vignetterne af Asta Ring Schultz).

DEN 9. DECEMBER 1923

FRA V. IRMINGER.

Mel.: Der staar et Træ i min Faders Gaard.

JA, Tiden iler, min gamle Ven,
Og vi er ikke længer unge.
Men dine Vaaben er ei lagt hen
Som for din Arm alt for tunge.
Du svinger dem trods de syvti Aar,
Har endnu lidt af den sprælske Vaar.
:; Uro i Blod,
Ungdom og Mod
Har du og Hustru din tilfælles. :;

Forgæves ei har du stræbt og stridt
Og trænet alle gode Evner.
Ei sovende er du naaet saa vidt,
At blandt de Bedste man dig nævner.
Et Jern var du fra Ungdom af,
Et smukt Exempel du altid gav.
:; Flid avler Kraft.
Mod har du haft
Og nobel Stridsmand altid været :;

En skattet Lærer du var som Faa,
Har gavnet mange unge Kræfter,
Som med Ærbødighed mod dig saa
Og kloge Raad sig retted efter.
Saa blæste Vinden fra anden Kant,
Og nye Moder de Unge handt.
:; Skønne Natur
Gay man et Fur,
Men evig lige ung hun smiler. :;

Vel ganger Dagen nu lidt paa Hæld,
Det er jo saa Naturens Orden.
Den skønnest ofte er dog mod Kvæld,
Saa himmelsk næsten synes Jorden.
Den spreder Fred, som ei Dagen har
Og giver bedre paa meget Svar.
:; Saa tør vi tro,
I kære to
Vil Aftenfredens Sødme nyde. :;

Som nu du fylder de syvti Aar,
Saa rank dit Hoved end kan bære.
Den stoute Kvinde, som hos dig staar,
Dit Hjertes Dronning er med Ære.
I bygged sammen en fredfyldt Havn
Og aabned mod os Jer Vennefavn.
:; Her fra hver Ven
Haandslag igen.
For Jer saa tømme vi Pokalen. :;

De skal leve, de skal leve, de skal leve højt,
Hurra!

